

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: D. C. N., zastoupený JUDr. Františkem Grznárem, advokátem se sídlem nám. Republiky 108, Horšovský Týn, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2003, čj. OAM-5510/VL-07-C10-2002, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 1. 2005, čj. 14 Az 383/2003-23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 8. 2003, čj. OAM-5510/VL-07-C10-2002, nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný současně rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem; v žalobě mj. namítal, že v pohovoru ke své žádosti o udělení azylu uvedl důvody politické a humanitární, Vietnam opustil z důvodu pošlapávání lidských práv vládnoucím režimem, má obavy o nepohodlný život v případě svého návratu do Vietnamu, humanitárním důvodem je rovněž jeho vysoký věk; dále uvedl, že v rozhodnutí žalovaného chybí dokazování, že důvody a skutečnosti jím uvedené v žádosti jsou nepravdivé a nepřesné; v případě návratu do Vietnamu má obavy o svůj život a osobní svobodu, neboť proti němu budou použity psychické, a případně i fyzické sankce. Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu rozsudkem ze dne 20. 1. 2005 zamítl. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce nebyl v zemi původu pronásledován z azylově relevantních důvodů, politického života se aktivně neúčastnil, neměl nikdy potíže se státními orgány, neuvedl situace, při nichž by byl objektem jím obecně tvrzeného porušování lidských práv ve Vietnamu. V případě návratu

do Vietnamu by žalobci žádné nebezpečí ze strany policie či státních orgánů nehrozilo; vietnamští občané, kteří v zahraničí požádali o azyl, nejsou v případě svého návratu do Vietnamu diskriminováni ani perzekvováni. Žalobce tedy nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a nelze na něj vztáhnout překážku vycestování. Rovněž nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu. Žalobce neuvedl žádné důvody pro možnou úvahu o udělení azylu z humanitárních důvodů, jeho věk tímto důvodem rozhodně není. Krajský soud dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o udělení azylu proto, aby legalizoval svůj pobyt na území České republiky, jedná se o účelovou žádost. Ve vztahu k v žalobě obecně namítanému neúplně provedenému dokazování krajský soud rovněž v obecné rovině uvedl, že před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně.

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl včas podanou kasační stížností, v níž uplatnil stížní důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; dále uplatnil důvod dle písm. b) téhož ustanovení, aniž však k tomuto důvodu čehokoliv tvrdil. Svá tvrzení odůvodnil tím, že se v zemi původu důvodně obává své fyzické likvidace, a dále, že byli on i jeho otec mnohokrát napadeni nájemníky v domě žalobce a žalobci bylo pohroženo fyzickou likvidací, pokud bude nadále soudní cestou usilovat o navrácení nemovitostí nezákonně mu odňatých komunistickou vládou v roce 1954. Žalobce je aktivně praktikující křesťan - katolík, a ve Vietnamu je tak *a priori* diskriminován; z politických důvodů nebyl přijat na střední ani vysokou školu. V případě návratu do Vietnamu se obává sankcí a postupů státních orgánů a reakcí spoluobčanů. V kasační stížnosti stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Dále odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení a na vydané rozhodnutí. Proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku; takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud pak přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolával stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. K rovněž uvedenému důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatel ničeho netvrdil, nejednalo se tedy o řádně uplatněný stížní důvod, kterým by se Nejvyšší správní soud měl a mohl zabývat.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti tvrdil, že se v zemi původu důvodně obává své fyzické likvidace, že byli on i jeho otec mnohokrát napadeni nájemníky v jeho domě a že mu bylo pohroženo fyzickou likvidací, pokud bude nadále soudní cestou usilovat o navrácení nemovitostí, které mu byly v minulosti nezákonně odňaty, a dále že je aktivně praktikující křesťan – katolík, a ve Vietnamu je tak *a priori* diskriminován, a že z politických důvodů nebyl přijat na střední ani vysokou školu, pak jde o tvrzení, která stěžovatel ve správním řízení ani v řízení před krajským soudem neuváděl. Z pohledu přezkumu kasačním soudem jde o tvrzení nová, která stěžovatel uplatnil až poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí. K takové skutečnosti Nejvyšší správní soud nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud tedy přihlédl pouze k tvrzení stěžovatele, že se v případě návratu do Vietnamu obává sankcí a postupů státních orgánů a reakcí spoluobčanů. Toto tvrzení lze s ohledem na výše uvedené považovat za námitku nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve vztahu k nevyslovení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Podle dovolaného ustanovení *povinnost ukončit pobyt neplatí, a) pokud by byl cizinec nucen vycestovat 1) do státu, kde je ohrožen jeho život nebo svoboda z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, nebo 2) do státu, kde mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu anebo kde je jeho život ohrožen v důsledku válečného konfliktu, nebo 3) do státu, který žádá o jeho vydání pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti, anebo b) jestliže by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nebo c) jestliže v zemi původu nebo v třetí zemi, ochotných přijmout nezletilou osobu bez doprovodu, není po jejím příchodu k dispozici přiměřené přijetí a péče podle potřeb jejího věku a stupně samostatnosti.*

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu pouze z důvodu toho, že „chtěl jít hledat svobodu v jiné zemi“, v zemi původu přitom neměl žádné problémy, soukromě podnikal, měl dobrý měsíční příjem. V pohovoru k žádosti o udělení azylu stěžovatel výslovně uvedl, že nikdy neměl žádné problémy s policií nebo jinými státními orgány, politického života se aktivně neúčastnil a v případě návratu do Vietnamu se ničeho neobává, nehrozilo by mu žádné nebezpečí ze strany policie nebo jiných státních orgánů. Podle informací Ministerstva zahraničí České republiky vietnamští občané, kteří v zahraničí požádali o azyl, nejsou v případě svého návratu do Vietnamu diskriminováni ani perzekuováni. V řízení před správním orgánem nebyla zjištěna důvodnost obavy stěžovatele z perzekuce, v případě jeho návratu do země původu, a on sám v průběhu správního řízení ani ničeho takového netvrdil.

Krajský soud v Ústí nad Labem se tedy nedopustil žádného pochybení, když se ztotožnil se závěrem žalovaného, že na žalobce nelze vztáhnout překážku vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud tedy zhodnotil stížní námitku stran nevztažení překážky vycestování na stěžovatele ve smyslu § 91 zákona o azylu jako nedůvodnou a další stížní námitky jako nepřijatelné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž musí

kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. prosince 2005

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu